

Daniels bok – nummer sextiotvå

Avtäckandet av juvelerna i William Millers profetiska syn: en kritisk granskning av adventismens avvikelse från det "stora ljuset" och kallelsen att återvända till de sanna grundvalarna

Jeff Pippenger

2024-01-26

Ädelstenarna i William Millers dröm kommer att lysa tio gånger klarare än de lyste i milleriternas historia. Milleriternas förståelse av den kunskap som ökades under deras historia var riktig, men ofullständig. När deras förståelse placeras in i en mer exakt historisk ram framträder allvarligare implikationer, ty den utvidgar inte bara de profetiska sanningar som representeras av ädelstenarna, utan frambringar också prövningen för de tio jungfrurna i de sista dagarna. Den milleritiska förståelsen framställs på de två pionjärkartorna (1843 och 1850). Båda kartorna var en uppfyllelse av de tavlor som förutsagts i Habackuks andra kapitel, och det faktum att kartorna var en uppfyllelse av Habackuk, liksom att just dessa sanningar var adventismens grundläggande sanningar, har såsom sådant identifierats av Profetians Ande.

Förståelsen av några av de grundläggande sanningarna ökade i härlighet när milleriterna, efter den stora besvikelsen den 22 oktober 1844, leddes in i en förståelse av den himmelska helgedomen och de sanningar som är förbundna med helgedomen. Men Adventismens övergång till ett laodiceiskt tillstånd år 1856, och deras slutliga förkastelse av de "sju tiderna" år 1863, ledde dem in i Laodiceas ödemark. Ingen betydande sanning har framkommit genom adventismen sedan 1850-talet. Om du betvivlar det påståendet, ange då varför det är oriktigt.

Milleriterna hade rätt i sin förståelse av Daniel två, men deras förståelse var begränsad. Adventismen gick aldrig utöver den milleritiska förståelsen. I dag kan alla åtta riken som representeras i Daniels andra kapitel ses, liksom symboliken i att Daniel bad om att få förstå hemligheten i Nebukadnessars dröm. Den hemligheten representerar den sista profetiska hemligheten (alla profeterna identifierar de sista dagarna), och den sista profetiska hemligheten är det som Johannes identifierar som Jesu Kristi uppenbarelse. Den hemligheten förseglas upp när "tiden är nära", strax innan nådatiden avslutas, och den hemligheten håller nu på att uppenbaras, för dem som väljer att se.

Milleriternas förståelse av "det dagliga" i Daniels bok identifierades genom inspirationen såsom riktig, men år 1901 inledde adventismen en process av förkastelse av denna grundläggande sanning, och vid 1930-talet hade adventismen återgått till den gamla protestantiska uppfattningen, som hävdar att "det dagliga" representerar någon aspekt av Kristi helgedomstjänst. Denna sataniska uppfattning, säger Profetians Ande, kom från "änglar som hade blivit utdrivna från himlen". I dag kan den korrekta milleritiska uppfattningen om "det dagliga" ses inte bara som symbolen för hedendomen, utan också som symbolen för adventismens uppror, vilket för med sig den kraftiga villfarelsen över dem som inte älskar sanningen.

Milleriterna leddes till det rätta datumet för de tvåtusen trehundra årens utgång, och adventismen erkände omedelbart efter den stora besvikelsen ett tilltagande ljus förbundet med denna profetia; men genom sitt förkastande av de "sju tiderna", från 1856 till och med 1863, ja ända intill denna dag, har de inte sett något fortskridande ljus från den lära som de påstår är deras centrala pelare och grundval. I dag kan de "sju tiderna" ses (av dem som är villiga att se) såsom direkt förbundna med varje tidsperiod i profetian om de tvåtusen trehundra åren.

De första fyrtionio åren representerar den cykel då landet vilar vart sjunde år, vilken upprepas sju gånger. De fyrahundranittio åren representerar inte endast en prøvotid för det forntida Israel, utan anger också hur många år av uppror mot befallningen att låta landet vila som skulle förflyta för att uppnå sammanlagt sjuttio år då landet hindrades från att vila (vilket är fångenskapens tid för just detta uppror). Den vecka då Kristus bekräftade förbundet är uppbyggd av tre och ett halvt år fram till korset och tre och ett halvt år efter korset. Under den veckan samlade Kristus alla människor, ty han sade att om han blev upphöjd, skulle han samla alla människor.

Nu går en dom över denna värld; nu skall denna världens furste kastas ut. Och när jag blir upphöjd från jorden, skall jag dra alla till mig. Joh. 12:31, 32.

De tvåtusen femhundra tjugo dagarna, under vilka Kristus bekräftade förbundet och samlade människor till sig, representerar de tvåtusen femhundra tjugo år under vilka Gud skingrade sitt upproriska folk på grund av tvisten om sitt förbund. De "sju tider" som verkställdes mot Israels norra rike representerade den skingring om tvåtusen femhundra tjugo år som började år 723 f.Kr. och slutade år 1798. År 538 delar de båda perioderna och skapar två på varandra följande perioder om ettusen tvåhundra sextio år. Den första perioden representerar nedtrampandet av helgedomen och härskarans genom hedendomen, och den andra det nedtrampande som åstadkoms genom påvedömet.

De "sju tiderna" om två tusen fem hundra tjugo år över det södra riket, som började år 677 f.Kr. och slutade år 1844, avslutades den 22 oktober 1844. Det är en symbol för förbundets förbannelse och fullbordades genom ljudet av jubelårstrumpeten, vilken skulle blåsas på Försoningsdagen. Den antitypiska Försoningsdagen, som började den 22 oktober 1844, representerar en tidsperiod. Det är den undersökande domens period, och under den tidsperioden skulle den jubelårstrumpet som är förknippad med den heliga cykeln av sju ljuda.

Men i den sjunde ängelns dagars röst, när han börjar blåsa i basunen, skall Guds hemlighet fullbordas, såsom han har förkunnat för sina tjänare profeterna. Uppenbarelseboken 10:7.

Ljudet av den sjunde basunen, som började den 22 oktober 1844, representerar jubelbasunen i den heliga sjutalscykeln, sådan den framställs i Tredje Moseboken tjugofem. Milleriterna hade i slutändan rätt beträffande dateringen av den tjugotre hundra år långa profetian, och adventismen kom att förstå mer av den strax efter den stora besvikelsen, men Millers "juvel", perioden på tjugotre hundra år, lyser i dag tio gånger klarare. Varje profetiskt kännetecken hos de sju perioder som representeras inom perioden på tjugotre hundra år har en direkt profetisk förbindelse med de tvåtusen femhundra tjugo åren ("sju tiderna") i Tredje Moseboken kapitel tjugofem och tjugosex.

Milleriterna förkastade den avfälliga protestantismens och katolicismens påstående att ”rövarna av ditt folk”, som ”upphöjde sig själva” och ”föll”, var en symbol för Antiochos Epifanes, och de hade rätt. De kände till och försvarade sanningen att det är Rom som i Guds profetiska ord framställs som ”rövarna av ditt folk som stadfäste synen”, inte någon okänd och historiskt betydelselös syrisk kung som stadfäste synen.

I dag lär adventistteologerna att ”ditt folks rövare” är Antiochos Epifanes. I dag upprepas åter det argument som i den milleritiska historien representerade att det tidigare förbundsfolket, som höll på att lämnas åt sidan, inte förstod, och inte kunde förstå, synen (vilket fastställs genom den rätta förståelsen av ”ditt folks rövare”); detta argument upprepas nu återigen av det tidigare förbundsfolket, som återigen lämnas åt sidan.

Där ingen uppenbarelse finns, går folket under; men salig är den som håller lagen.
Ordspråksboken 29:18.

Milleriterna lärde med rätta att de tvåtusen femhundra tjugo åren (”sju tider”), i Tredje Moseboken tjugosex, utgjorde den längsta och sista tidsprofetian i Bibeln, men det laodiceiska adventismen förkastade denna ”juvel” år 1863, och i dag kan man se, (av dem som vill se), att milleriterna inte bara hade rätt när de identifierade ”sju tider” som den längsta tidsprofetian i Bibeln, utan också att ”förbannelsen”, som är Guds harm, verkställdes mot både Israels norra och södra riken.

I dag kan man se att de respektive avslutningarna på dessa två förbittringar, som Daniels bok behandlar (liksom andra profeter), utgör två bokstöd (det första och det sista) för en period om fyrtiosex år, då Kristus uppförde det milleritiska templet, förebildat av de fyrtiosex dagar då Mose var på berget och tog emot anvisningar för uppförandet av tabernaklet i öknen; och av de fyrtiosex år av Herodes ombyggnad av templet som fariséerna hänvisade till i sitt samtal med Kristus om att han skulle ”uppväcka” det genom reningen av ett tempel som hade blivit ”förstört” av köpmän och växlare, och också genom uppståndelsen av hans mänskliga tempel, som skapades med fyrtiosex kromosomer. I dag är de milleritiska grundsanningarna lika riktiga som någonsin, men de är nu tio gånger mer djupgående.

I dag kan det ses (av dem som är villiga att se), att när Kristus framställde sig själv som Palmoni (den underbare räknaren, eller hemligheternas räknare) i den trettonde versen i Daniels åttonde kapitel, visade Han sambandet mellan en syn som representerade en period av tvåtusen trehundra år och en annan syn som representerade tvåtusen femhundra tjugo år. När förhållandet mellan dessa två profetiska perioder erkänns, kan det ses att de är direkt förbundna med de ettusen tvåhundra sextio åren av påvligt herravälde, vilket i sin tur är förbundet med de ettusen tvåhundra nittio åren i Daniel tolv och även de ettusen trehundra trettiofem åren i samma vers.

Det finns många fler direkta förbindelser mellan de profetiska tidsperioder som är förknippade med de två synerna i vers tretton och fjorton i Daniel åtta, men de erkänns endast av dem som vill se. Men i dag, bortom förbindelserna mellan alla de tidsperioder som sammanförs genom de två synerna, finns uppenbarelsen av namnet Palmoni (den Underbare Talräknaren, eller Hemligheternas Talräknare). Milleriterna hade rätt beträffande de två verserna, men var begränsade, och i dag befinner sig adventismen helt enkelt i fullständigt och totalt mörker.

Stanna upp och häpna; ropa högt och ropa: de är druckna, men inte av vin; de raglar, men inte av stark dryck. Ty Herren har utgjutit över er en ande av djup sömn och tillslutit era ögon; profeterna och era styresmän, siarna, har han övertäckt. Och all syn har för er blivit såsom orden i en förseglad bok, som man räcker åt en som är lärd och säger: Läs detta, jag ber dig; och han säger: Jag kan inte, ty den är förseglad. Och boken räcks åt en som inte är lärd och man säger: Läs detta, jag ber dig; och han säger: Jag är inte lärd. Jesaja 29:9–12.

Syster White framhåller att William Miller fick ”stort ljus” över Uppenbarelseboken, men hans förståelse av kapitel tolv, tretton, sjutton och arton i Uppenbarelseboken var, helt enkelt, inte korrekt. Dessa felaktiga uppfattningar återges inte på de två heliga kartorna, men det som återges från Uppenbarelseboken, kapitel nio, är ”juvelen” att islam representeras av de tre Ve-ropen.

”Predikanter och folk har betraktat Uppenbarelseboken som gåtfull och som mindre betydelsefull än andra delar av den Heliga Skrift. Men jag såg att denna bok verkligen är en uppenbarelse given till särskild nytta för dem som skulle leva i de sista dagarna, för att vägleda dem så att de kan förstå sin sanna ställning och sin plikt. Gud ledde William Millers sinne till profetierna och gav honom stort ljus över Uppenbarelseboken.” Early Writings, 231.

Uttrycket ”stort ljus” i syster Whites skrifter är mycket upplysande. Miller förstod Uppenbarelsebokens församlingar, sigill och basuner, ty heliga änglar ”ledde hans sinne” i dessa ämnen. Det ”stora ljus” som gavs åt Miller framställdes på de två heliga tavlorna, och de läromässiga sanningar som utgjorde det ”stora ljuset” betecknades i hans dröm som ”juveler”. Adventismen fick detta ”stora ljus” och började dölja det med förfälskade juveler med början år 1863. Principen om ”ljus” är att ”ljus” är det som Kristus använder för att döma en person eller ett folk.

Inte bara ”ljuset” dömer ett folk, utan även det ”ljus” som de kunde ha haft om de inte hade gjort motstånd (såsom de gjorde år 1856, för att nämna endast ett av många exempel). Den andra egenskap som är förknippad med ”ljus” är att det ”ljus” som förkastas frambringa en motsvarande grad av mörker. Adventismen förkastade och dölde det ”stora ljus” som Gud gav åt Miller, vilket representerar adventismens grundvalar.

Han som ser under ytan, som rannsakar alla människors hjärtan, säger om dem som har haft ”stort ljus”: ”De lider ingen nöd och häpnar inte över sitt moraliska och andliga tillstånd.” Ja, de har valt sina egna vägar, och deras själ har sin lust i deras styggelser. Också jag skall välja vad som skall bedra dem och låta det de fruktar komma över dem; eftersom ingen svarade när jag kallade, eftersom de inte hörde när jag talade, utan gjorde det som var ont i mina ögon och valde det som jag inte hade behag till.” ”Gud skall sända dem kraftig villfarelse, så att de tror på lögnen”, därför att de inte tog emot kärleken till sanningen för att bli frälsta, ”utan hade sin lust i orättfärdigheten.” Jesaja 66:3, 4; 2 Thessalonikerbrevet 2:11, 10, 12.

”Den himmelske Läraren frågade: Vilken starkare villfarelse kan bedra sinnet än föreställningen att ni bygger på den rätta grunden och att Gud godkänner era gärningar, när ni i verkligheten utför mycket enligt världslig politik och syndar mot Jehova? O, det är ett stort bedrägeri, en fängslande villfarelse, som tar sinnet i besittning när människor som en gång har ”känt sanningen” tar gudsfruktighetens form för dess ande och kraft; när de menar att de är rika

och har överflöd av ägodelar och inte behöver något, fast de i verkligheten behöver allting.”
Testimonies, volym 8, s. 249, 250.

Laodicea, som adventismen blev år 1856, representerar dem som en gång fick ”stort ljus”, men som är bestämda att ta emot den ”kraftiga villfarelsen” i Andra Thessalonikerbrevet, medan de hela tiden tror att den falska grund de har uppfört genom införandet av falska mynt och juveler är förordnad av Gud, men i själva verket är den en grund som är byggd på sand. Adventismen är ”en församling som har haft stort ljus, stora bevis”, men är en ”församling” som har förkastat ”det budskap Herren” har ”sönt”, och har sedan dess tagit emot ”de mest orimliga påståenden och falska antaganden och falska teorier”.

”Ohelgade predikanter ställer sig i ledet mot Gud. De prisar Kristus och denne världens gud med samma andetag. Medan de till bekännelsen tar emot Kristus, omfattar de Barabbas och säger genom sina handlingar: ’Inte denne man, utan Barabbas.’ Må alla som läser dessa rader ta sig till vara. Satan har skrutit över vad han kan göra. Han menar sig kunna upplösa den enhet som Kristus bad måtte finnas i Hans kyrka. Han säger: ’Jag skall gå ut och vara en lögnens ande för att bedra dem som jag kan, för att kritisera och fördöma och förvränga.’ Låt bedrägeriets och det falska vittnesbördets son få tillträde till ”en kyrka som har haft stort ljus”, starka bevis, och den kyrkan kommer att förkasta det budskap som Herren har sönt och ta emot de mest orimliga påståenden och falska antaganden och falska teorier. Satan skrattar åt deras dårskap, ty han vet vad sanning är.”

”Många kommer att stå i våra predikstolar med den falska profetians fackla i sina händer, tänd från Satans helvetiska fackla. Om tvivel och otro omhuldas, kommer de trogna förkunnarna att tas bort från det folk som menar sig veta så mycket. ’Om du åtminstone på denna din dag hade förstått,’ sade Kristus, ’också du, vad som hör till din frid! Men nu är det dolt för dina ögon.’”

”Likväl står Guds fasta grund. Herren känner dem som hör honom till. Den helgade tjänaren får inte ha något svek i sin mun. Han måste vara öppen som dagen, fri från varje fläck av ondska. Ett helgat predikoämbete och en helgad press skall vara en kraft i att låta sanningens ljus blixtra fram över detta förvända släkte. Ljus, bröder, mer ljus behöver vi. Blås i basunen på Sion; ljud alarm på mitt heliga berg. Församla Herrens här, med helgade hjärtan, för att höra vad Herren vill säga till sitt folk; ty han har ökat ljuset för alla som vill höra. Låt dem vara beväpnade och rustade och dra upp till striden – till Herrens hjälp mot de väldiga. Gud själv skall verka för Israel. Varje lögnaktig tunga skall tystas. Änglars händer skall omstörta de bedrägliga planer som håller på att formas. Satans befästningar skall aldrig triumfera. Seger skall följa den tredje ängelns budskap. Såsom hövitsmannen över Herrens här rev ner Jerikos murar, så skall Herrens budhållande folk segra, och alla motsatta krafter skall bli besegrade. Låt ingen själ klaga över Guds tjänare som har kommit till dem med ett himlasönt budskap. Sök inte längre fel hos dem och säg: ’De är alltför bestämda; de talar alltför starkt.’ De må tala starkt; men är det inte nödvändigt? Gud skall få åhörarnas öron att ringa, om de inte vill ge akt på hans röst eller hans budskap. Han skall fördöma dem som står emot Guds ord.”

”Satan har vidtagit varje möjlig åtgärd för att ingenting skall komma in bland oss som ett folk för att tillrättavisa och näpsa oss och förmana oss att lägga bort våra fel. Men det finns ett folk som skall bära Guds ark. Några kommer att gå ut från vår mitt som inte längre skall bära arken.

Men dessa kan inte resa murar för att hindra sanningen; ty den skall gå vidare och uppåt ända till slutet. Förr har Gud uppväckt män, och Han har fortfarande män med gynnsamma tillfällen som väntar, beredda att göra Hans vilja — män som skall tränga igenom inskränkningar som endast är såsom murar vitkalkade med oblandat bruk. När Gud lägger Sin Ande på människor, kommer de att arbeta. De kommer att förkunna Herrens ord; de kommer att höja sin röst som en basun. Sanningen skall inte förminsкас eller förlora sin kraft i deras händer. De skall visa folket deras överträdelser och Jakobs hus deras synder.” Testimonies to Ministers, 409–411.

Att identifiera den sataniska symbolen ”det dagliga” som en symbol för Kristus är att prisa ”Kristus och denne världens gud i samma andetag. Medan de bekänner att de tar emot Kristus, omfamnar de Barabbas och säger genom sina handlingar: ’Inte denne man, utan Barabbas.’” De sanningar som i Millers dröm framställs som ”juveler” och som också åskådligt illustreras på de två heliga tavlorna, är det ”stora ljus” som Miller fick, och som adventismen har förkastat.

De påstår sig prisa Kristus med en satanisk symbol och hävdar att de står på Guds grund, när det i själva verket är en förfalskad grund som bringar kraftig villfarelse över alla som tar sin ståndpunkt på denna bristfälliga läromässiga byggnad. Det finns ingenting nytt under solen, och det moderna Israel vandrar helt enkelt i det forntida Israels profetiska fotspår.

”En sak tynger min själ: den stora bristen på Guds kärlek, vilken har gått förlorad genom fortsatt motstånd mot ljus och sanning samt genom inflytandet från dem som har varit engagerade i aktivt arbete och som, trots bevis hopade på bevis, har utövat ett inflytande för att motverka verket i det budskap Gud har sänt. Jag hänvisar dem till den judiska nationen och frågar: Måste vi låta våra bröder gå fram på samma väg av blindt motstånd, ända till prøvotidens slut? Om någonsin ett folk behövde sanna och trogna väktare, som inte tiger, som ropar dag och natt och låter de varningar Gud har gett ljuda ut, så är det sjundedagsadventisterna. De som har haft stort ljus, välsignade tillfällen, som likt Kapernaum har blivit upphöjda till himlen i fråga om förmåner, skall de genom att inte ta vara på dem lämnas åt ett mörker som motsvarar storheten i det ljus som blivit dem givet?”

”Jag önskar vädja till våra bröder som skall samlas till Generalkonferensen att ge akt på det budskap som gavs till laodiceerna. Vilket tillstånd av blindhet är inte deras! Detta ämne har gång på gång förts till er uppmärksamhet, men ert missnöje med ert andliga tillstånd har inte varit tillräckligt djupt och smärtsamt för att åstadkomma reformation. ’Du säger: Jag är rik och har fått överflöd och behöver intet; och du vet inte att just du är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken.’ Självedrägeriets skuld vilar över våra församlingar. Mångas religiösa liv är en lögn.” Manuscript Releases, volym 16, 106, 107.

”Kapernaum” var den stad som Jesus valde till sin egen stad.

”I Kapernaum bodde Jesus under mellantiderna av sina resor fram och tillbaka, och den kom att bli känd som ”hans egen stad”. Den låg vid Galileiska sjöns strand och nära gränserna till den vackra Gennesaretslätten, om inte rentav på den.” Messias, s. 252.

Kristus valde Kapernaum, såsom han fordom hade utvalt Jerusalem.

Och åt hans son skall jag ge en stam, för att David, min tjänare, alltid må ha en lampa inför mig i Jerusalem, den stad som jag har utvalt åt mig för att sätta mitt namn där. 1 Kung. 11:36.

Kristus utvalde adventismen till sin stad år 1844, och år 1863 hade adventismen återuppbyggt staden "Jeriko", en symbol för laodiceisk bekvämlighet och välstånd. Såsom med det forntida Israel, så också med det moderna Israel. Adventismen tror att de är medborgarna i Guds särskilda stad, men de har förkastat det "stora ljuset" som utgör beviset på medborgarskapet. Liksom Shilo på Elis, Hofnis och Pinehas' tid kommer adventismen att dömas efter det "stora ljus" som de fick tillfälle att ta emot.

"Bland dem som bekänner sig vara Guds barn har så litet tålamod visats, så många bittra ord har uttalats, så mycken fördömelse har uttalats mot dem som inte är av vår tro. Många har betraktat dem som tillhör andra kyrkor såsom stora syndare, när Herren inte betraktar dem på detta sätt. De som så betraktar medlemmarna i andra kyrkor har behov av att ödmjuka sig under Guds mäktiga hand. Dem som de fördömer kan ha haft endast litet ljus, få tillfällen och företräden. Om de hade haft det ljus som många av medlemmarna i våra kyrkor har haft, kunde de ha gjort framsteg i långt högre grad och bättre ha företrätt sin tro inför världen. Om dem som berömmar sig av sitt ljus och ändå underlåter att vandra i det säger Kristus: 'Men jag säger er: För Tyrus och Sidon skall det på domens dag bli drägligare än för er. Och du, Kapernaum [sjundedagsadventister, som har haft stort ljus], som är upphöjd till himmelen [i fråga om företräden], du skall störtas ned i helvetet; ty om de mäktiga gärningar som har blivit gjorda i dig hade blivit gjorda i Sodom, skulle det ha blivit stående intill denna dag. Men jag säger er att för Sodoms land skall det på domens dag bli drägligare än för dig.' Vid den tiden tog Jesus till orda och sade: 'Jag prisar dig, Fader, himmelens och jordens Herre, därför att du har dolt detta för de visa och kloka [i deras egen uppskattning] och uppenbarat det för spädbarn.'"

"Och nu, eftersom ni har gjort allt detta, säger Herren, och jag har talat till er, tidigt och sent, men ni har inte lyssnat; och jag har kallat på er, men ni har inte svarat; därför skall jag göra med detta hus, som är uppkallat efter mitt namn och som ni förtröstar på, och med den plats som jag gav åt er och era fäder, såsom jag har gjort med Shilo. Och jag skall förkasta er från mitt ansikte, såsom jag har förkastat alla era bröder, hela Efraims säd."

"Herren har upprättat bland oss institutioner av stor betydelse, och de skall förvaltas, inte såsom världsliga institutioner förvaltas, utan enligt Guds ordning. De skall förvaltas med blicken odelat fäst på hans ära, så att förtappade själar på allt sätt må bli frälsta. Till Guds folk har Andens vittnesbörd kommit, och ändå har många inte tagit varningarna, tillrättavisningarna och råden till hjärtat.

"Hören nu detta, ni dåraktiga folk och utan förstånd, ni som har ögon men inte ser, som har öron men inte hör: Fruktar ni inte mig, säger Herren; bävar ni inte inför min närvaro, jag som har satt sanden till havets gräns genom en evig stadga, så att det inte kan överskrida den? Och fastän dess vågor häver sig, förmår de ändå inte segra; fastän de dånar, kan de ändå inte gå över den. Men detta folk har ett avfälligt och upproriskt hjärta; de har vänt sig bort och gått sin väg. Inte heller säger de i sitt hjärta: Låt oss nu frukta Herren vår Gud, han som ger regn, både höstregn och vårregn, i sin tid; han bevarar åt oss de fastställda veckorna för skörden. Era missgärningar har vänt bort detta, och era synder har undanhållit det goda från er.... De skipar

inte rätt i faderlösas sak, ändå har de framgång; och den nödställdes rätt skipar de inte. Skulle jag inte hemsöka för sådant? säger Herren; skulle inte min själ utkräva hämnd på ett sådant folk som detta?”

”Skall Herren nödgas säga: ’Bed inte du för detta folk, och upplyft varken rop eller bön för dem, och gå inte i förbön hos mig; ty jag skall inte höra dig’? ’Därför har regnskurarna hållits tillbaka, och något vårregn har inte kommit.... Skall du inte från denna tid ropa till mig: Min fader, du är min ungdoms ledare?’” Review and Herald, 1 augusti 1893.

Vi kommer att fortsätta vår behandling av det ”stora ljus” som gavs åt William Miller över Uppenbarelseboken i nästa artikel.

”När Kristus kom in i världen för att ge en förebild av sann religion och upphöja de principer som bör styra människors hjärtan och handlingar, hade falskheten fått ett så djupt grepp om dem som hade haft så stort ljus, att de inte längre förstod ljuset och inte heller hade någon benägenhet att överge traditionen för sanningen. De förkastade den himmelske Läraren, de korsfäste härlighetens Herre, för att de skulle kunna behålla sina egna bruk och påfund. Just samma anda uppenbarar sig i världen i dag. Människor är obenägna att rannsaka sanningen, för att deras traditioner inte ska rubbas och en ny ordning av ting införas. Hos mänskligheten finns en ständig benägenhet att fara vilse, och människor är av naturen benägna att högt upphöja mänskliga idéer och kunskap, medan det gudomliga och eviga varken urskiljs eller värdesätts.”
Counsels on Sabbath School Work, 47.